

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoE/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4209210993
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4209210993.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Martin Máčaj, advokát so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: I. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX/XX, Z., zastúpený: JUDr. Roman Jurík, advokát so sídlom Nové Zámky, M. Flengera 4, o vymożenie pohľadávky vo výške 1.160,42 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno, č. k. 8Er/734/2009-81 zo dňa 05. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie oprávneného proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh povinného na odklad exekúcie (II.) o d m i e t a .

II. Odvolací uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju (III.) p o t v r d z u j e .

III. Povinnému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči oprávnenému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý nie je z vykonávania exekúcie vylúčený (I. výrok), návrh povinného na odklad exekúcie zamietol (II. výrok), exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju (III. výrok). Ďalej rozhodol tak, že oprávnený je povinný zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie vo výške 39,83 eura (IV. výrok) a povinnému náhradu trov exekúcie nepriznal (IV. výrok). Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 30 ods. 1, 6, § 57 ods. 1 písm. g), §200 ods. 1 veta tretia, ods. 5, § 203 ods. 1, § 243d ods. 2, § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 35, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), ako aj skutočnosťami zistenými z obsahu spisu, na základe čoho dospel k záveru, že exekúciu je pre jej neprípustnosť potrebné zastaviť. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 10. 08. 2009 domáhal vymożenia pohľadávky vo výške 1.160,42 eura s príslušenstvom a trov exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave zo dňa 10. 06. 2009, sp. zn. SR 06084/09. Dňa 18. 05. 2016 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie povinného označené ako námietka zaujatosti súdneho exekútora, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie.

2. Súd prvej inštancie za účelom posúdenia zákonnosti prebiehajúcej exekúcie vyzval oprávneného na predloženie hmotnoprávných podkladov preukazujúcich nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom, ktorý je exekučný titul. Z oprávneným predložených listín zistil, že strany dňa 23. 05. 2008 uzavreli zmluvu o úvere, pričom v bode 17 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy sa zmluvné strany dohodli na rozhodcovskej doložke. Závazkový vzťah medzi oprávneným a povinným založený na základe uvedenej zmluvy o úvere považoval za záväzkový vzťah zo

spotrebiteľskej zmluvy, a teda ho posudzoval i v kontexte ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

3. Po preskúmaní rozhodcovskej doložky dospel k záveru, že túto nie je možné považovať za platne uzavretú. Uvedol, že formulácia predloženej rozhodcovskej doložky v danej veci totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Nestotožnil sa s názorom oprávneného o alternatívnej rozhodcovskej doložke, naopak, mal za to, že spotrebiteľovi bola odopretá možnosť brániť svoje práva na všeobecnom súde, pretože konanie pred rozhodcovským súdom iniciuje práve veriteľ, ktorý sám zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe a jednostranne určil, ktorému rozhodcovskému súdu, bude vec predložená. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá - ktorá voľba konkrétne znamená. Mal za to, že tieto podmienky neboli splnené a povinný nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej doložky, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Spotrebiteľ ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie rozhodcovskú doložku vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť dodal, že ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok podľa súdu nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. Exekučný titul podľa súdu prvej inštancie nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. Vzhľadom na to je možné vychádzať z toho, že ak neexistuje rozhodcovský rozsudok, ktorý je spôsobilý byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekúcie v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Ďalej uviedol, že návrh na odklad exekúcie zamietol, keďže rozhodol o zastavení exekúcie a povolenie odkladu by bolo neúčelné.

4. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, a to voči výroku o zamietnutí odkladu a zastavení exekúcie (výroky II. a III.) Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uvedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré v odseku 19. obsahujú dohodu podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka o tom, že všetky právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Predpokladom platnej dohody o fakultatívnej pôsobnosti Obchodného zákonníka je písomná forma prejavu vôle zmluvných strán, ktorá bola v danom prípade dodržaná. Dohoda o voľbe Obchodného zákonníka môže byť súčasťou zmluvných ustanovení vo forme odkazu na relevantné ustanovenia Obchodného zákonníka, môže byť formulovaná ako osobitné ustanovenie zmluvy, resp. môže byť obsiahnutá v samostatnej písomnej dohode. Povinný bol oboznámený s predmetnými ustanoveniami a súhlasil s aplikáciou Obchodného zákonníka na záväzkovo-právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy, na znak čoho ju aj podpísal. Vzhľadom na uvedené nie je možné na zmluvu aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Argumentoval, že pokiaľ exekučný súd exekučné konanie úplne zastavil, zbavil tým oprávneného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právo na súdnu ochranu zaručené v predmetnom článku Ústavy sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne. Pri uzatváraní zmluvy sa súčasne zmluvné strany dohodli, že uzatvoria nevýhradnú rozhodcovskú doložku. Zdôraznil, že povinný v čase jej uzavretia nemal k jej obsahu žiadne výhrady. S rozhodcovskou doložkou sa riadne oboznámil, jej ustanoveniam porozumela túto skutočnosť na znak súhlasu potvrdil vlastnoručným podpisom. Povinný zároveň vyhlásil, že bol pred uzavretím zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch jej uzavretia, k čomu pripojil svoj vlastnoručný podpis. Rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná, nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Uvedol, že možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru vyplýva aj z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj § 9 ods. 2 písm. v) zákona o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere. Oprávnený bol presvedčený, že rozhodcovská doložka bola uzavretá platne, v

zmysle platných právnych predpisov a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti, ako ani o spôsobilosti rozhodcovského rozsudku, pretože ho vydal orgán, ktorého právomoc bola založená rozhodcovskou zmluvou. Vzhľadom na uvedené, keď oprávnený v odvolaní preukázal, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu oprávneného sa vyjadril povinný v podaní zo dňa 21. 05. 2020, a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý uviedol, že podľa § 56 ods. 8 Exekučného poriadku v znení do 31. 03. 2017 proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie, a teda a contrario proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie odvolanie prípustné nie je. Prípustnosť odvolania proti takému uzneseniu nevyplýva ani z § 357 CSP a navyše podľa § 359 CSP ho môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, pričom napadnutý II. výrok nie je v neprospech oprávnenej. K nesprávne procesnému postupu uviedol, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo účastníka, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a rozhodol podľa jeho vlastného posúdenia (skutkového či právneho; pozri napríklad Ústavný súd Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04, III. ÚS 225/2012, III. ÚS 492/2012). Oprávnený neuviedol, v čom majú nesprávne skutkové zistenia spočívať. Vytkol súdu, že neakceptoval opciu Obchodného zákonníka. Odhliadnuc od toho, že nešlo o právne posúdenie, od ktorého by záviselo rozhodnutie súdu, je toto právne posúdenie, teda prednostná aplikácia Občianskeho zákonníka, správne. Odkázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 36/2013 (uznesenie 5 MCdo 20/2009) a na rozsudky Najvyššieho súdu SR 3 MCdo 9/2014, 3 MCdo 12/2014 a 3 MCdo 14/2014, 4 MCdo 17/2014 a 8 Cdo 119/2017. K posúdeniu rozhodcovského rozsudku ako spôsobilého exekučného titulu uviedol, že súdna prax sa už veľa krát zaoberala spôsobilosťou rozhodcovských rozsudkov vydaných na základe rozhodcovských zmlúv alebo doložiek spotrebiteľského charakteru. Povinný mal za to, že o ničotnosti rozhodcovských rozsudkov vydaných na základe rozhodcovských doložiek, ktoré boli neprijateľnými zmluvnými podmienkami, rozhodol napríklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v uzneseniach 6 MCdo 9/2012 a 6 Cdo 1/2012. Ústavný súd Slovenskej republiky v odmietavom uznesení I. ÚS 410/2015 (bod 19 odôvodnenia) už píše o „mnohopočetnej judikatúre najvyššieho súdu“. Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., sa už v minulosti stala predmetom konania Súdného dvora Európskej únie vo veci C-76/10 PohotovostĚ s. r. o. proti H. S.. Uviedol, že osobitne nevýhradnou rozhodcovskou doložkou - v niektorých prípadoch v kontexte rozhodcovských rozsudkov vydaných už za účinnosti zákona č. 335/2014 Z. z. , sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky v odmietavom uznesení IV. ÚS 371/2018. Povinný považuje uznesenie súdu prvej inštancie v III. výroku za vecne správne, náležite odôvodnené, a za potrebné ho potvrdiť.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (ust. § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“) pri skúmaní podmienok odvolacieho konania zistil, že proti II. výroku uznesenia súdu prvej inštancie (t. j. proti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že zamietá návrh povinného na odklad exekúcie), odvolanie prípustné nie je. S poukazom na túto skutočnosť dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie oprávneného proti II. výroku vyššie označeného uznesenia súdu prvej inštancie je potrebné podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Odvolanie proti III. výroku uznesenia súdu prvej inštancie (t. j. proti výroku, ktorým súd rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju) odvolací súd prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pričom bol viazaný rozsahom odvolania oprávneného, odvolacími dôvodmi ako i zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného proti tomuto výroku nie je dôvodné, preto vyššie označené rozhodnutie v časti III. výroku podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne, stotožniac sa i odôvodením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie.

7. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

8. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) (ďalej len "Exekučný poriadok"), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

11. Podľa § 9a ods. 1, 2, 3, 4 Exekučného poriadku: (1) Ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. (2) Ustanovenia Civilného sporového poriadku o odpustení zmeškania lehoty, prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii, neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach sa v konaní podľa tohto zákona nepoužijú. (3) Na účely tohto zákona sa pojem žaloba podľa povahy veci vykladá ako návrh na vykonanie exekúcie, námietky proti exekúcii, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. (4) Na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

12. Podľa § 56 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie.

13. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že exekučné konanie sa začalo dňa 10. 08. 2009, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor následne požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade vykonateľného rozhodnutia - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave zo dňa 10. 06. 2009, sp. zn. SR 06084/09. Následne súd prvej inštancie vydal napadnuté uznesenie. Dňa 18. 05. 2016 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie povinného označené ako námietka zaujatosti súdneho exekútora, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. Dňa 01. 06. 2016 doručil oprávnený vyjadrenie k podaniu povinného. 05. 10. 2018 vydal súd prvej inštancie odvolaním napadnuté uznesenie.

14. Vo vzťahu k časti odvolania povinného, v ktorej smeruje proti II. výroku uznesenia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok ako primárny procesnoprávny predpis upravujúci odvolacie konanie v civilných ako aj exekučných veciach, je vo vzťahu k prípustnosti odvolania založený na koncepcii, keď je odvolanie prípustné len proti tým uzneseniam súdu prvej inštancie (resp. len proti tomu výroku uznesenia), pri ktorých samotný Civilný sporový poriadok (§ 357 CSP) alebo osobitný právny predpis (napr. v intenciách prejednávanej veci Exekučný poriadok) výslovne pripúšťa právo podať odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP). Žiadne ustanovenie CSP ani iného zákona (predovšetkým však Exekučného poriadku) neustanovuje, že proti uzneseniu (resp. v prejednávanej veci proti tomu výroku uznesenia), ktorým súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu exekúcie, je odvolanie prípustné. Práve naopak, Exekučný poriadok uvedené upravuje tak, že odvolanie pripúšťa len proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, čo však daný prípad nie je, preto odvolací súd odvolanie povinného v časti, v ktorej odvolanie smerovalo proti II. výroku napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, odmietol podľa § 386 písm. c) CSP ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd navyše uvádza, že ak by aj dospel k záveru o prípustnosti odvolania proti II. výroku napadnutého uznesenia, tak v zmysle § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V exekučnom konaní, o aké ide aj v predmetnej právnej veci, sú účastníkmi konania oprávnený a povinný, a v prípade, že súd rozhoduje o tak že návrh povinného na odklad exekúcie zamietol, tak nemožno hovoriť o splnení podmienky subjektívnej prípustnosti odvolania, a to existencie ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím (II. výrokom) oprávnenému, ktorému týmto rozhodnutím nebola spôsobená žiadna ujma a výrok exekučného súdu sa v napadnutej časti, t. j. v časti II. výroku, sa oprávneného vôbec netýka, teda aj za pripustenia výkladu prípustnosti odvolania, by oprávnený nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania.

15. Vo vzťahu k III. výroku odvolaním napadnutého uznesenia je odvolací súd názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia v časti III. výroku, a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto

rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

16. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na dôvody uvádzané oprávneným v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že zmluva o úvere zo dňa 23. 05. 2008, uzatvorená štandardným formulárovým systémom je spotrebiteľskou zmluvou. Právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi konania na základe zmluvy o úvere je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý je potrebné uplatniť normy spotrebiteľského práva. Normy spotrebiteľského práva vylučujú dojednanie neprijateľných zmluvných podmienok. Nespotrebiteľský charakter zmluvy o úvere musí preukázať veriteľ (oprávnený), čo však v danom prípade splnené nebolo. Odvolací súd považuje za správny právny názor súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase jej uzavretia, podľa ktorého je irelevantná právna forma zmluvy, a teda medzi oprávneným a povinným bol založený na jej základe spotrebiteľský vzťah. Uvedenú zmluvu uzatvoril dodávateľ - oprávnený ako právnická osoba, pričom pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti so spotrebiteľom - povinným ako fyzickou osobou, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (ust. § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka), resp. oprávnený takéto konanie povinného nepreukázal. V zmluve o úvere je povinný totiž zároveň identifikovaný svojim bydliskom a rodným číslom. Za použitia interpretačného pravidla v ust. § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmlúv uprednostniť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím je potrebné dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, teda oprávneného. Nespotrebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, t. j. spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti, pričom podľa názoru súdu, bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania, ktorý nepreukazuje konkrétny účel a konkrétnu súvislosť s podnikaním účastníka zmluvy a navyše, ak je tento údaj v zmluve len súčasťou vopred pripraveného tlačiva.

17. Odvolací súd má za to, že v tomto smere je potrebné poukázať na nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 01. 09. 2008, z ktorého vyplýva, že ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v prospech strany, ktorá ich do zmluvy nenapísala, v danom prípade v prospech povinného. Inak povedané, označenie dlžníka v zmluve o úvere je spravodlivé vykladať v prospech dlžníka - povinného, ktorý text tejto zmluvy vopred nevyhotovil. Za danej situácie teda možno nejasné označenie povinného hodnotiť ako pokus o vyňatie posudzovaného vzťahu spod ochranného spotrebiteľského režimu. Odvolací súd teda nemal pochybnosť o tom, že zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka aj s ohľadom na predmet činnosti oprávneného a postavenie povinného. V zmysle ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď na vzťah účastníkov konania aplikoval aj príslušné právne normy chrániace spotrebiteľa. Exekučný súd je oprávnený a povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené podmienky na vedenie exekučného konania. Jednou z týchto podmienok je relevantný exekučný titul, bez existencie ktorého nemožno exekúciu vykonať. V predmetnej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok 10. 06. 2009, sp. zn. SR 06084/09, o vydanie ktorého požiadal oprávnený na základe zmluvy o úvere, súčasťou ktorej sú i VPPÚ, v ktorých je obsiahnutá i rozhodcovská doložka v bode 17.

18. Odvolací súd ďalej poukazuje na znenie bodu 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktorý obsahuje rozhodcovskú doložku a zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že takto formulovaná rozhodcovská doložka, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vzhľadom na podstatu plnenia oprávneného (veriteľa - dodávateľa), je viac ako pravdepodobné, že subjektom, ktorý bude uplatňovať svoje nároky pred povolaným orgánom, bude práve oprávnený a povolaným orgánom pre možné efektívnejšie dovolanie sa svojho nároku bude rozhodcovský orgán podľa výberu určeného subjektu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, v zmysle ktorého predmetná rozhodcovská doložka obsahuje neprijateľné dojednanie z dôvodu, že vylučuje právo zmluvnej strany podať žalobu na všeobecný súd po tom, čo jedna zo zmluvných strán podá žalobu na Stály rozhodcovský súd. Odvolací súd poukázal aj na to, že z rozhodcovskej doložky vôbec jasne nevyplýva, v akom rozsahu

a akou osobou bol spotrebiteľ (povinný) poučený adekvátne o následkoch uzavretia tejto rozhodcovskej doložky. Podľa názoru odvolacieho súdu možnosť výberu spôsobu riešenia sporu povinným uvedená v rozhodcovskej doložke je len zdanlivá a v prevažnej časti sporov zo spotrebiteľských zmlúv je možnosť výberu na strane žalobcu - veriteľa, pričom dlžník ako spotrebiteľ v zásade žalobu nepodáva. Spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť ovplyvniť alternatívu riešenia sporu, čo považuje súd za nekalé dojednanie o možnosti riešenia sporov. Odvolací súd zdôraznil, že o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku nejde, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Dojednanie takejto rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom právnom vzťahu je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

19. V súvislosti s rozhodcovskou doložkou a na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd uvádza i s poukazom aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 24.02.2011, č. k. IV. ÚS 55/2011-19, že rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu exekučného titulu nebola v predmetnej veci spotrebiteľom osobitne vyjednaná, ale vyplýva zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy o úvere a tento právny vzťah teória i prax považujú za nerovnovážny. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. S poukazom na uvedené potom treba považovať rozhodcovskú doložku uvedenú vo VPPÚ štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy o úvere bez ohľadu na jej formu a znenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti ho v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky potom odporuje dobrým mravom. Plnenie z neprijateľnej podmienky je plnením právom nedovoleným a štát musí bezvýhradne odmietnuť ochranu takýmto plneniam. Odvolací súd taktiež uvádza, že v danej právnej veci si rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc na rozhodnutie sporu medzi účastníkmi na základe rozhodcovskej doložky upravenej vo VPPÚ k zmluve o úvere. S poukazom na uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 122/2011 vyplýva, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nie každá zmluvná podmienka vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa a je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa, nemali by byť pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka, v takom prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Takýto výkon práv podľa predmetnej rozhodcovskej doložky je v rozpore s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a nemôže požívať súdnu ochranu. Odvolací súd výkon práv oprávneného - dodávateľa podľa predmetnej rozhodcovskej doložky považoval za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, nakoľko súdny exekútor žiadal vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (neplatnú rozhodcovskú doložku) ani nemal byť vydaný.

21. S poukazom na uvedené zistenia je potom potrebné konštatovať, že predložený exekučný titul je materiálne nevykonateľný, nakoľko rozhodcovská doložka uvedená vo VPPÚ štandardnej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, pričom absencia tejto vlastnosti spôsobuje v predmetnej veci neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonávaní exekúcie. Exekučný súd vyššie uvedené nedostatky zistil v priebehu exekučného konania, preto správne postupoval podľa § 57 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov a exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Týmto postupom exekučný súd správne a v súlade so zákonom odmietol poskytnúť exekučnú právnu ochranu nároku priznanému rozhodcovským rozsudkom, nakoľko boli splnené podmienky na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenia.

22. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v časti III. výroku ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému povinnému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči oprávnenému v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).